

Vyvěšeno dne: 17. 6. 2026

Svěšeno dne: 1. 7. 2026

Markéta Vašková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Czech Healthcare s.r.o.**, se sídlem Za Farou 791/49, Troubsko, zastoupená JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2024, čj. MZDR 9909/2021-3/PRO, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2025, čj. 30 A 19/2024-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje (KHS) provedla dne 20. 10. 2020 prostřednictvím internetových stránek žalobkyně kontrolní nákup biocidního přípravku *Joydivision Clean'n'Safe 100 ml* (dále též jen přípravek). V rozhodnutí ze dne 18. 2. 2021, čj. KHSJM 08079/2021/BM/PRAV, uznala žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 324/2016 Sb., o biocidních přípravcích a účinných látkách a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o biocidech), tím, že dodala na trh na území České republiky biocidní přípravek, který nebyl oznámen podle § 14 téhož zákona, a přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 6 zákona o biocidech tím, že dodala přípravek, který nebyl označen v českém jazyce, a ani příbalové informace nebyly uvedeny v českém jazyce. Za to uložila žalobkyni úhrnnou pokutu ve výši 75 000 Kč. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví snížil uloženou pokutu na 60 000 Kč a upřesnil právní kvalifikaci, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou krajský soud zamítl. V odůvodnění poukázal na to, že přestupky jsou formulovány jako ohrožovací. Neztotožnil se tak s žalobní argumentací o chybějící společenské škodlivosti jednání žalobkyně. Posoudil namítané okolnosti přestupků, které měly odůvodňovat upuštění od potrestání nebo vést k nižší pokutě, a uzavřel, že žalovaný žádnou z nich při stanovení výše sankce neopomněl a považoval ji za přiměřenou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností opřenu o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

[4] Stěžovatelka namítá, že krajský soud neprovedl vlastní úvahu, pouze mechanicky převzal závěry správních orgánů. V odůvodnění schází analýza klíčových sporných otázek, především naplnění materiální stránky přestupku, přiměřenosti uložené sankce a možnosti aplikace mírnějších prostředků nápravy. Stěžovatelka postrádá posouzení, zda výše sankce odpovídá povaze a závažnosti přestupku, míře zavinění, polehčujícím okolnostem či osobě pachatele, jakož i úvahu o smyslu a účelu sankce.

[5] Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně právně posoudil otázku materiální stránky přestupku. Chybně převzal závěr žalovaného, že u ohrožovacích přestupků je materiální stránka naplněna automaticky již tím, že došlo k porušení zákonné povinnosti, aniž by přihlédl ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, které dle stěžovatelky vylučují jakoukoliv společenskou škodlivost. Žádná reálná újma ani ohrožení právem chráněného zájmu (zdraví spotřebitelů nebo životního prostředí) totiž nenastaly. Ojedinelé administrativní pochybení nemělo žádný dopad, přípravek byl ihned po kontrole stažen z nabídky. Žádný spotřebitel si výrobek nezakoupil (jediný kus byl prodán při kontrolním nákupu). Přípravek není nebezpečný a chemicky totožný produkt je nabízen v dalších českých internetových obchodech (což stěžovatelka dokládá snímky obrazovky) a je legálně prodáván v řadě států EU. Účinné látky jsou běžnou součástí i jiných výrobků a Evropská chemická agentura je neeviduje jako rizikové. Správní orgány vůči jiným subjektům na trhu žádné kroky nečiní, což odporuje zásadám rovnosti před zákonem a legitimního očekávání a je projevem libovůle.

[6] V rozporu se zásadou subsidiarity trestní represe správní orgány uložily pokutu, aniž se zabývaly otázkou, zda by postačovalo mírnější opatření. Krajský soud pochybil, když takový výklad převzal, spokojil se s formálním zjištěním porušení povinnosti a nezkoumal potřebnost nebo přiměřenost postihu.

[7] Uloženou sankci krajský soud přezkoumal jen formálně a její přiměřenosti a individualizací se dostatečně nezabýval. Stěžovatelka považuje pokutu v poměru k závažnosti pochybení za nepřiměřenou. Krajský soud měl dle jejího názoru posoudit, zda nebyly splněny podmínky pro upuštění od potrestání nebo pro mimořádné snížení výměry pokuty podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (přestupkový zákon).

[8] Svou argumentaci stěžovatelka později doplnila vyjádřením, ve kterém poukázala na sdělení České obchodní inspekce a Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje o nezhájení správního řízení s jinými prodejci přípravku.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že chráněným zájmem podle dotčených skutkových podstat je ochrana veřejného zdraví, která byla jednáním stěžovatelky ohrožena.

pokračování

Materiální korektiv společenské škodlivosti přitom nemusí nutně spočívat v konkrétním reálném ohrožení chráněného zájmu, ale postačí ohrožení potenciální. Principem oznámení podle zákona o biocidech je, aby na území České republiky byly dodávány pouze takové biocidní přípravky, u kterých je prokázána účinnost na deklarované mikroorganismy. Nelze vyloučit, že mohlo docházet k nežádoucí a zbytečné expozici osob chemickým látkám obsaženým v tomto biocidním přípravku, aniž by bylo dosaženo požadovaného biocidního účinku. Škodlivost jednání stěžovatelky tak nelze pokládat za nulovou.

[10] Současný zákon o biocidech představuje přechodnou úpravu provádějící články 89 a 93 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 528/2012 o dodávání biocidních přípravků na trh a jejich používání. Každý členský stát EU má vlastní vnitrostátní úpravu, která přechodné období upravuje. Prodej přípravku na území jiného státu EU nezbavuje stěžovatelku odpovědnosti za splnění podmínek podle českého práva. Žalovanému není z úřední činnosti známo, že by v jiných případech došlo při prodeji biocidního přípravku k porušení zákona o biocidech tak, jak se tomu stalo v případě stěžovatelky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení stěžovatelky, že odůvodnění napadeného rozsudku trpí nedostatky, které brání jeho přezkoumání. S žalobní námitkou zpochybňující naplnění materiální stránky přestupků se krajský soud vypořádal, a to i pokud jde o namítanou absenci reálného ohrožení chráněných zájmů, jako jsou zdraví nebo bezpečnost spotřebitelů. Vysvětlil, že v obou případech šlo o přestupky ohrožovací, jejichž skutkové podstaty nevyžadují přímý zásah chráněného objektu, ale postihuje se už jednání vyvolávající hrozbu nežádoucího zásahu do chráněného zájmu. Pokud stěžovatelka nabízela spotřebitelům ke koupi zboží, které nebylo podle zákona oznámeno a označeno, porušila předpisy, které mají preventivně bránit konkrétnímu následku (např. újme na zdraví spotřebitele, který o přítomnosti biocidních látek nevěděl). S odkazem na judikaturu NSS krajský soud dodal, že šlo o obvyklý případ, kdy je materiální stránka přestupku (společenská škodlivost) dána již naplněním zákonných znaků skutkových podstat.

[14] V rámci námítky nepřezkoumatelnosti stěžovatelka rovněž tvrdí, že krajský soud opomněl posoudit přiměřenost uložené pokuty z pohledu zákonných kritérií pro ukládání sankcí. Nezdůvodnil ani, proč nebylo namísto za daných okolností uplatnit instituty upuštění od potrestání nebo mimořádného snížení pokuty.

[15] Při posuzování zákonnosti rozhodnutí o uložení správní sankce je soud povinen přezkoumat, zda správní orgán při stanovení její výše zohlednil zákonná kritéria, zda nevybočil z mezí správního uvážení či je nezneužil, jakož i koherentnost jeho úvah a to, zda pokuta není likvidační (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS). Zároveň však platí, že soud je při přezkumu zákonnosti vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nelze tedy očekávat, že krajský soud uvede vlastní podrobnou argumentaci ke všem myslitelným okolnostem podle § 37 přestupkového zákona, nebo úvahy o smyslu a účelu uložené sankce. Podle NSS krajský soud bezezbytku splnil svoji přezkumnou roli, když se vyjádřil k těm skutečnostem, které stěžovatelka považovala za významné pro určení adekvátní výše sankce z hlediska zákonnosti. V závěru odůvodnění (bodě 23) krajský soud také

popsal, proč nepovažoval za důvodné upuštění od potrestání ani snížení podle něj již tak velmi mírné pokuty (bránily tomu recidiva a souběh více přestupků jako přitěžující okolnosti).

[16] V souvislosti s otázkou přiměřenosti správní sankce a možnosti jejího snížení nebo upuštění od potrestání Nejvyšší správní soud podotýká, že úvahy správního orgánu o výši sankce se odehrávají v rámci jeho správního uvážení. Princip dělby moci neumožňuje, aby soud nahrazoval uvážení správního orgánu svým vlastním (srov. např. náleze ÚS ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04). Výjimku představuje moderační právo soudu podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pro jehož využití však nebyly splněny podmínky, už jen proto, že stěžovatelka moderaci v žalobě nenavrhl. Netvrdila ani, že by pokuta uložená na samé spodní hranici zákonné sazby byla vzhledem k individuálním okolnostem případu *zjevně* nepřiměřená (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, bod 26). Její žalobní argumentace se soustředila na vylíčení okolností ukazujících podle ní na to, že správní orgán měl zvolit sankci mírnější, případně od potrestání upustit. Odůvodnění napadeného rozsudku tak zcela odpovídá zaměření žalobních bodů. Ty nezmiňovaly ani otázku smyslu a účelu sankce, proto krajský soud neměl důvod rozvíjet úvahy o tom, zda uložená pokuta měla mít preventivní, výchovný nebo represivní charakter.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro žádný z tvrzených důvodů. Ani z úřední povinnosti nezjistil nedostatky, které by bránily jeho přezkumu z pohledu kasačních námitek.

[18] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného právního posouzení otázky naplnění materiální stránky přestupků.

[19] Podle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o biocidech se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *dodá na trh na území České republiky biocidní přípravek, který nebyl povolen podle nařízení o biocidech nebo nebyl oznámen podle § 14.* Podle § 11 odst. 1 písm. a) bodu 6 téhož zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *dodá na trh biocidní přípravek, který není označen v českém jazyce, nebo jehož příbalové informace nejsou uvedeny v českém jazyce.* Za oba uvedené přestupky lze podle § 11 odst. 2 zákona o biocidech uložit pokutu do výše 5 000 000 Kč.

[20] V této věci není sporné, že k naplnění všech formálních znaků obou skutkových podstat došlo. Stěžovatelka brojí proti tomu, že krajský soud neuznal důvodnou její námitku popírající naplnění materiální stránky přestupků. Setrvává na svém přesvědčení, že za spáchaný skutek neměla být vůbec potrestána, neboť jeho společenská škodlivost byla příliš nízká.

[21] Výchozím bodem úvah soudu je formálně materiální pojetí přestupku vtělené do § 5 přestupkového zákona. Pokud má jednání vést k odpovědnosti za přestupek, je nezbytné, aby nejen naplnilo formální znaky stanovené zákonem, ale zároveň porušilo či ohrozilo určitý zájem společnosti (rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 As 4/2013-26).

[22] Zároveň však princip zákonnosti a z něj odvozený požadavek na dostatečnou určitost, jasnost a přesnost skutkových podstat přestupků neumožňuje naprosté oddělení formální a materiální stránky přestupku. V zásadě tak platí to, co správně uvedl krajský soud, a to že materiální kritérium bude splněno již samotným naplněním formálních znaků skutkové podstaty přestupku (shodně např. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 34/2012-28). Už legislativní vymezení pojmových znaků jednotlivých přestupků totiž předpokládá, že jde o jednání společensky škodlivá, respektive v míře odpovídající povaze přestupků nebezpečná. Mohou však nastat výjimečné případy, kdy tomu tak nebude. Pokud se k okolnostem

pokračování

jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, připojí určité další okolnosti, které vylučují, aby daným konkrétním jednáním byl alespoň v minimální míře porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem, k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde.

[23] Okolnosti, které vylučují společenskou škodlivost, závisejí na konkrétní skutkové podstatě přestupku. Podstatné je, že snižují nebezpečnost jednání pro společnost pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy daného přestupku. U typově méně závažných přestupků bude oproti těm závažnějším z povahy věci prostor pro výskyt takových okolností mnohem menší (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2020, čj. 3 As 80/2018-32, bod 22). V posuzovaném případě jde o přestupky postihující jednání méně společensky škodlivé, a proto existuje jen malý prostor pro existenci okolností, které by nebezpečnost postihovaného jednání pro chráněný zájem pod míru, která je pro tyto delikty typická, ještě dále snižovaly.

[24] Pro posouzení, zda k naplnění společenské škodlivosti došlo, je potřeba zkoumat, jaký zájem společnosti je porušeným ustanovením chráněn, zda byl posuzovaným jednáním porušen, popř. v jaké intenzitě se tak stalo (rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS, jehož se dovolává i stěžovatelka).

[25] Stěžovatelka ztotožňuje chráněný zájem v souvislosti s § 14 zákona o biocidech (povinnost oznámit prodej přípravku) s ochranou zdraví spotřebitelů nebo životního prostředí. Ten podle ní ohrožen nebyl, protože nedošlo k prodeji výrobku podléhajícího oznamovací povinnosti spotřebiteli a přípravek s obdobným složením je prodáván v dalších zemích i v jiných českých internetových obchodech. Za podstatné považuje, že přípravek nebyl skutečně rizikový pro lidské zdraví ani životní prostředí.

[26] Se stěžovatelčinou identifikací chráněného zájmu však nelze souhlasit. Předně je potřeba vyjít z toho, že k naplnění materiální stránky postačí ohrožení zájmu společnosti; ohrožení konkrétních spotřebitelů aplikované skutkové podstaty přestupků, jak je patrné z jejich textu, nevyžadují (obdobně ohledně pravidel silničního provozu srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013-28, bod 38). Naplnit společenskou škodlivost může i jednání narušující administrativní pořádek (rozsudek NSS čj. 8 As 17/2007-135). V posuzovaném případě NSS souhlasí s krajským soudem, že shora uvedené skutkové podstaty přestupků podle zákona o biocidech coby ohrožovací přestupky nespočívají v přímém ohrožení zdraví spotřebitelů nebo životního prostředí. Jejich smyslem je působit na právnické a fyzické osoby tak, aby plnily zákonem stanovené povinnosti oznamování a označování výrobků (viz bod 16 rozsudku krajského soudu).

[27] Oznamovací povinnost podle § 14 zákona o biocidech není samoúčelná, nýbrž představuje veřejnoprávní odpověď na strukturální informační nerovnováhu na trhu s biocidními přípravky. Výrobce nebo dovozce disponuje úplnými informacemi o složení, účinnosti a rizicích užívání přípravku, zatímco regulátor ani spotřebitel tyto informace bez zákonného donucení spolehlivě nezískají. Zákon o biocidech tuto nerovnováhu zmírňuje tím, že uvádění přípravku na trh podmiňuje předáním konkrétních informací žalovanému – zejména chemického názvu a koncentrace účinných látek, kategorie uživatelů a protokolu o stanovení účinnosti. Oznámení podle § 14 tak plní funkci povinného zpřístupnění informací, které by trh sám o sobě neposkytl (nemusel poskytnout) v dostatečném rozsahu. Stěžovatelkou předložené argumenty, jež mají snižovat společenskou škodlivost, ve vztahu k takto vymezenému společenskému zájmu neobstojí. Krajský soud správně poznamenal, že případná újma na zdraví spotřebitele nastala v důsledku použití přípravku by byla posouzena podle jiných skutkových podstat přestupků nebo trestných činů.

[28] Nepřílehavá je také argumentace prodejem přípravku v zahraničí nebo jinými tuzemskými internetovými obchody. Společenská nebezpečnost projednávaných přestupků nespočívá v prodeji přípravku samotného, ale v rezignaci na povinnost s prodejem přípravku spojené. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neprovedl k důkazu stěžovatelkou předložené snímky obrazovky internetových stránek dalších tuzemských a zahraničních prodejců. Není namístě provádět důkaz, nemá-li skutečnost, jež jím má být prokázána, relevantní souvislost s předmětem řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS.). Tak je tomu i v posuzované věci. Skutečnost, že týž přípravek nabízejí i jiní prodejci, není pro posouzení materiální stránky přestupků stěžovatelky rozhodná, neboť ta se neodvíjí od prodeje přípravku samotného, podstatné je nesplnění informační povinnosti.

[29] S materiální stránkou přestupku úzce souvisí stěžovatelčin argument subsidiaritou trestní represe. Aplikací této zásady vlastní soudnímu trestání se v oblasti přestupkového práva již v minulosti NSS zabýval: „*Takovým korektivem jsou právě takové výjimečné okolnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání; jde tedy zejména o takové případy, kdy posuzovaný skutek oproti běžně se vyskytujícím přestupkům dané skutkové podstaty nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti.*“ (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, čj. 3 As 32/2018-40, bod 30). Jak však již NSS výše uvedl, stěžovatelčino porušení oznamovací a informační povinnosti nelze považovat za jednání, které by bylo pod minimální hranicí typové společenské škodlivosti, a správní sankce je tedy namístě.

[30] Relevantní z hlediska dosažení minimální hranice společenské škodlivosti není ani skutečnost, že stěžovatelka své pochybení bezprostředně napravila, aniž by způsobila škodu, nebo měla úmysl zákon obcházet či zneužívat. Argument, že za těchto podmínek neměl správní trest preventivní ani represivní účel, redukuje funkci trestu na individuální prevenci a opomíjí prevenci generální, jejímž smyslem je působit na ostatní adresáty právní normy, aby se obdobné protiprávní činnosti vyvarovali. Ojedinelost pochybení ani tvrzení o tom, že účinné látky nejsou podle stěžovatelky nebezpečné ani rizikové, nemohou být okolnostmi snižujícími společenskou škodlivost pod potřebnou míru pro tyto přestupky typickou. Stěžovatelka ostatně od krajského soudu odpovědi na tyto své argumenty obdržela, ale v kasační stížnosti s nimi konkrétně nepolemizuje. NSS s posouzením krajského soudu souhlasí a námitku nesprávného posouzení materiální stránky přestupků neshledal důvodnou.

[31] Nakonec stěžovatelka namítá, že krajský soud nedostatečně posoudil přiměřenost uložené sankce a pominul zásadu individualizace trestu. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že přiměřenost správní sankce je věcí správního uvážení, do jehož prostoru může krajský soud při přezkumu vstupovat pouze za podmínek § 78 odst. 2 s. ř. s. Ty však stěžovatelka nesplnila, když v žalobě nenavrhla moderaci trestu. Krajský soud tedy mohl přezkoumat pouze zákonnost rozhodnutí o uložení pokuty, mimo jiné to, zda správní orgán při stanovení výměry sankce zohlednil kritéria stanovená zákonem, a to výhradně z pohledu námitek uplatněných v žalobě.

[32] Stěžovatelka setrvale vykresluje své pochybení jako zanedbatelné a tvrdí, že krajský soud okolnosti ukazující na nízkou závažnost skutku pominul, a aproboval závěry správních orgánů. Podle stěžovatelky přehlédl, že správní orgány opomněly zohlednit následující okolnosti, relevantní pro stanovení přiměřené sankce: 1) ojedinelost administrativního pochybení; 2) přípravek nebyl prodán žádnému spotřebiteli; 3) neexistence škody či reálného ohrožení zdraví osob nebo životního prostředí; 4) neprodlené zjednání nápravy; 5) bezvadná předchozí praxe stěžovatelky, jež nikdy nebyla za podobné jednání postižena; 6) aktivní spolupráce s kontrolním orgánem; 7) iniciace oznamovacího procesu do příslušného registru. Stěžovatelka považuje sankci v poměru k závažnosti pochybení za nepřiměřenou.

pokračování

[33] Krajský soud všechna tato hlediska a jejich vliv na hodnocení závažnosti jednání stěžovatelky vzal v úvahu a ověřil, že je žalovaný při stanovení konkrétní výše pokuty zohlednil (viz zejm. body 21 až 22 napadeného rozsudku), případně vysvětlil, proč nemohou být relevantní (např. body 19 a 20). Jelikož jsou stěžovatelčiny námitky týkající se okolností majících vliv na výši sankce formulovány nanejvýš obecně, postačí v tomto směru odkázat na adekvátní posouzení provedené krajským soudem, s nímž se NSS ztotožňuje.

[34] Lze dodat, že ojedinělost pochybení odůvodněná administrativní chybou nemohla být polehčující okolností už jen proto, že ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla již dříve uznána vinnou ze spáchání obdobného přestupku při prodeji totožného produktu, jen ve větším balení. Z téhož důvodu nemohla být polehčující okolností ani tvrzená bezvadná předchozí praxe. Skutečnost, že stěžovatelka neprodleně zjednala nápravu, již byla promítnuta do výměry trestu žalovaným v napadeném rozhodnutí. Že jednání nevedlo ke vzniku škody či přímému ohrožení zdraví nebo životního prostředí, není pro posuzované skutkové podstaty relevantní, neboť ty chrání jiný objekt (viz výše). Součinnost je povinností kontrolovaných subjektů a její neposkytnutí je samostatnou skutkovou podstatou podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, jak správně poznamenal krajský soud. Společenskou nebezpečnost nijak nesnižuje ani iniciace oznámení přípravku, mimo jiné proto, že žádost stěžovatelky byla ministerstvem opakovaně odmítnuta. K závěru krajského soudu, který považoval sankci za přiměřenou, a neviděl důvod pro snížení už tak velmi mírné pokuty, natož pak pro upuštění od potrestání, stěžovatelka nic konkrétního nenamítla. Proti přitěžujícím okolnostem, jmenovitě souběhu více spáchaných přestupků a recidivě, žádnou argumentaci neuplatnila.

[35] Námitky porušení zásady rovnosti před zákonem, legitimního očekávání a selektivního postupu správních orgánů při postihování obdobných skutků stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ačkoli jí v tom nic nebránilo. Proto neměl krajský soud příležitost se k nim vyjádřit, a nemůže tak nyní učinit ani Nejvyšší správní soud (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Důkazní návrhy s tím související z tohoto důvodu soud neprovedl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[37] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2026

L. S.

Eva Šonková v. r.
předsedkyně senátu